

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 24, 2014

Nummer 24, 2014

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:8108](#) 02-12-2014

Amsterdam/handhavingsbevoegdheid

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2014:6221](#) 25-11-2014

Zwolle

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2014:6506](#) 31-10-2014

Oirschot/omgevingsvergunning

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2014:4889](#) 10-10-2014

Utrecht/BBT

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4345](#) 03-12-2014

Hillegom/bestemmingsplan 'Weerlaan 13'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4344](#) 03-12-2014

Rucphen/gedoogverklaring

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4324](#) 03-12-2014

Baarn/bestemmingsplan 'Baarn Noord'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4325](#) 03-12-2014

's-Hertogenbosch/omgevingsvergunning bouwen en veranderen Rijksmonument

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4283](#) 26-11-2014

Rotterdam/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4276](#) 26-11-2014

Utrecht/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4207](#) 19-11-2014

Staatssecretaris EZ

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4149](#) 19-11-2014

Staatssecretaris I en M

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4133](#) 19-11-2014
Almelo/uitwerkingsplan 'Regionaal bedrijventerrein Twente (RBT) Tranche 3a'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4203](#) 19-11-2014
Borne/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4198](#) 19-11-2014
Schiphol/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:4032](#) 12-11-2014
Grootegast/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3934](#) 05-11-2014
GS Noord-Brabant

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3919](#) 05-11-2014
Noordwijkerhout/bestemmingsplan 'Oosterduinse Meer'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3968](#) 05-11-2014
Gemert-Bakel/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3920](#) 05-11-2014
Landerd/bestemmingsplan 'Graspeel'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3954](#) 05-11-2014
GS Noord-Brabant/ontheffing provinciale verordening

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3851](#) 29-10-2014
Grootegast/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3844](#) 29-10-2014
Emmen/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3870](#) 29-10-2014
Veldhoven/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3812](#) 22-10-2014
Schijndel/vergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3791](#) 22-10-2014
Leidschendam-Voorburg/planschade

RECHTSPRAAK

Rucphen/gedoogverklaring

Ontvankelijkheid. Gedoogverklaring. Bevoegdheid.

De weigering om in ruimere mate of voor een langere periode te gedogen valt niet aan te merken als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, nu die weigering niet is gericht op enig rechtsgevolg. Dat meer, ander of langer gebruik dan in de gedoogverklaring is toegezegd niet is toegestaan, vloeit namelijk niet voort uit dat besluit, maar rechtstreeks uit de rechtsregels die het college daaraan ten grondslag heeft gelegd. Een dergelijke weigering, zijnde een bestuurlijk rechtsoordeel waartegen in beginsel geen rechtsmiddelen openstaan, kan slechts onder bijzondere omstandigheden toch als een besluit waartegen rechtsmiddelen openstaan worden aangemerkt.

De bevoegdheid tot gedogen vloeit rechtstreeks voort uit het oordeel over de vraag of planologisch is toegestaan dat appellante het pand bewoont, welke vraag zoals hiervoor is overwogen, in een andere procedure moet worden beantwoord.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-12-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4344

Zaaknummer: 201209712/1/A1

Wetsartikelen: 1:3 lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

's-Hertogenbosch/omgevingsvergunning bouwen en veranderen Rijksmonument

Rijksmonument. Perronoverkappingen. Onlosmakelijk geheel.

Uit de jurisprudentie van de Afdeling volgt dat beschermd is datgene wat als zelfstandige eenheid is genoemd in de redengevende omschrijving en dat het bij de bepaling van een zelfstandige eenheid gaat om hetgeen bouwkundig en functioneel één onlosmakelijk geheel vormt. Gelet hierop betekent het feit dat in de redengevende omschrijving uitsluitend de perronoverkappingen met toebehoren zijn vermeld niet dat alleen hieraan bescherming toekomt. Ook hetgeen bouwkundig en functioneel één onlosmakelijk geheel vormt met de perronoverkapping deelt in de bescherming.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-12-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4325

Zaaknummer: 201400035/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onder f Wabo

RECHTSPRAAK

Baarn/bestemmingsplan ‘Baarn Noord’

Wooncomplex in nabijheid van gasontvangststation. Afstandsnorm Activiteitenbesluit. Goede ruimtelijke ordening.

Een wooncomplex is een kwetsbaar object in de zin van het Activiteitenbesluit milieubeheer. Gelet op de tussen het gasontvangstation en het wooncomplex bestaande afstand van ongeveer 14 meter, als gevolg waarvan in ruime mate de in het Activiteitenbesluit milieubeheer genoemde veiligheidsafstand van 25 meter wordt overschreden, is het in het plan toekennen van de bestemming ‘Bedrijf - Gasontvangstation’ aan de gronden waarop het gasontvangstation is gelegen, vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening dermate onaanvaardbaar dat deze bestemming niet kan blijven voortbestaan. De omstandigheid dat wat het aspect gevaar betreft uit de QRA kan worden afgeleid dat – ondanks de korte afstand tussen het gasontvangstation en het wooncomplex – het groepsrisico en het plaatsgebonden risico in dit geval aanvaardbaar zijn, kan, wat hier ook van zij, daaraan niet afdoen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-12-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4324

Zaaknummer: 201311000/1/R2

Wetsartikelen: 1:2 Awb, 8:69a Awb, 3.1.6 lid 1 Bro, 3 Activiteitenbesluit, 3.12 lid 6 Activiteitenbesluit en 3.1 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Hillegom/bestemmingsplan 'Weerlaan 13'

Bezonning bedrijfspand. Toepassing TNO-norm.

Voor de bezonning van woningen bestaan geen wettelijke eisen. In het kader van de belangenafweging kan geen doorslaggevende betekenis toekomen aan het antwoord op de vraag of wordt voldaan aan de zogeheten TNO-norm. In de bezonningsstudie is de zogenoemde strenge TNO-norm gehanteerd. Deze norm houdt in dat goede bezonning plaatsvindt als ten minste drie bezonningsuren per dag mogelijk zijn in de periode van 21 januari tot en met 22 november in het midden van de vensterbank aan de binnenkant van een raam. Deze norm wordt gebruikt om te beoordelen of voldoende bezonning door een raam in de woonkamer van een woning plaatsvindt. Volgens de bezonningsstudie is de norm ook te gebruiken om te bepalen of er voldoende bezonning is op de ramen van bedrijfspanden. Appellante heeft niet weersproken dat de norm ook bruikbaar is in geval van een bedrijfspand en heeft evenmin aangevoerd dat niet bij deze norm kan worden aangesloten in geval van een onbebouwd deel van een bedrijventerrein. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de raad niet in redelijkheid heeft kunnen aansluiten bij de TNO-norm.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-12-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4345

Zaaknummer: 201307050/1/R4

RECHTSPRAAK

Amsterdam/handhavingsbevoegdheid

De exploitant van de inrichting moet in de gelegenheid worden gesteld om aan te tonen dat de energiebesparende maatregel in zijn geval niet binnen vijf jaar is terug te verdienen.

Casus

Last onder dwangsom vanwege het niet toepassen van een doelmatige permanente afdekking op de verticale koelmeubelen in een supermarktfiliaal. Volgens verweerder bestaat de verplichting tot het nemen van alle in de bedrijfstak bekende energiebesparende maatregelen die binnen vijf jaar zijn terug te verdienen. Permanente afdekking van koelmiddelen is een van die maatregelen.

De terugverdientijd dient op brancheniveau te worden berekend en bedraagt minder dan vijf jaar. Verder stelt verweerder dat de conclusie van eiseres dat de maatregel niet binnen vijf jaar is terug te verdienen, is gebaseerd op een berekening die specifiek betrekking heeft op het filiaal. Daarbij meent hij dat de ruimte voor een ondernemer om te onderbouwen dat in zijn specifieke geval de maatregel niet rendabel is, zeer beperkt is en slechts kan gelden in zeer uitzonderlijke omstandigheden. De branchegerichte benadering volgt volgens verweerder ook uit de systematiek van het milieurecht.

Rechtsvraag

Wordt de terugverdientijd branchebreed dan wel op een meer individuele wijze berekend?

Uitspraak

Verweerder mag branchebrede gegevens als hulpmiddel en vertrekpunt hanteren, zelfs als een duidelijke indicatie dat een maatregel dwingend kan worden opgelegd, gelet op de in de Infomillijst genoemde terugverdientijd. Het voert echter te ver om een individuele drijver van een inrichting elke mogelijkheid te onzeggen om te betwisten dat hij een overtreding begaat, uitsluitend op basis van informatie die grotendeels is gebaseerd op voor de hele branche geldende bandbreedtes en gemiddelden.

Met dit oordeel is niet beoogd te betogen dat elk individueel geval tot in detail door verweerder bekeken en berekend moet worden, maar wel dat er ruimte moet worden geboden aan een individuele drijver van een inrichting om de gestelde overtreding te kunnen betwisten. In het onderhavige geval heeft eiseres voor het hier centraal staande filiaal gemotiveerd betoogd dat de terugverdientijd de vijf jaren overschrijdt. Dit is ook met verschillende rapporten van deskundige derden onderbouwd. Verweerder is noch in het bestreden besluit, noch in het verweerschrift ingegaan op de concrete en gedetailleerde betwisting door eiseres van de terugverdientijd van de maatregel voor het filiaal. Verweerder is alleen ingegaan op de punten die eiseres ten aanzien van de algemene branchebrede berekeningen en argumenten heeft aangevoerd.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 02-12-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:8108

Zaaknummer: AMS 13-3130

Wetsartikelen: 2:15 Activiteitenbesluit en 3:2 Algemene wet bestuursrecht

RECHTSPRAAK

Utrecht/omgevingsvergunning bouwen

Omgevingsvergunning voor bouwen veranda. Begrip gebouw. Kruimellijst.

Onder een 'gebouw' als bedoeld in artikel 4, aanhef en onderdeel 3 van bijlage II bij het Bor, moet worden verstaan een gebouw als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, van de Woningwet. In casu is de veranda een gebouw als bedoeld in de voormelde bepaling van de Woningwet. Nu voor verlening van een omgevingsvergunning met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2° van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4, aanhef en onderdeel 3 van bijlage II bij het Bor uitsluitend bouwwerken, geen gebouw zijnde, in aanmerking komen, was het college niet bevoegd om de omgevingsvergunning te verlenen met toepassing van deze bepalingen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4276

Zaaknummer: 201403030/1/A1

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 onder a onderdeel 2° Wabo, 4 aanhef en onder 3 bijlage II Bor, 19 lid 3 WRO en 1 aanhef en onder c Wonw

RECHTSPRAAK

Rotterdam/omgevingsvergunning bouwen

Dakopbouw. Gevolgen van onthouding van goedkeuring aan bestemming wonen.

Gelet op de beslissing in het koninklijk besluit van 15 juli 1994, wordt geen grond gevonden voor het oordeel dat dit zo moet worden begrepen dat het onthouden van goedkeuring aan de woonbestemming zich beperkt tot het realiseren van de woningen zelf en zich niet uitstrekt tot, zoals hier aan de orde, een uitbreiding van met vrijstelling van het bestemmingsplan gerealiseerde woningen. Het bouwplan is in strijd met het bestemmingsplan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4283

Zaaknummer: 201403534/1/A1

Wetsartikelen: 19 WRO

RECHTSPRAAK

Schiphol/planschade

Verhuiskosten komen niet voor planschadevergoeding in aanmerking.

Casus

Op 29 april 1999 is het bestemmingsplan 'Schiphol-West e.o.' in werking getreden, waarmee de uitbreiding van de luchthaven Schiphol met een vijfde baan planologisch mogelijk werd gemaakt. Appellante heeft verzocht om vergoeding van de kosten die zij stelt te hebben gemaakt als gevolg van gedwongen bedrijfsverplaatsing. Door de toename van het vliegverkeer en daarmee gepaard gaande geluidhinder als gevolg van de komst van de vijfde baan, de zogenoemde Polderbaan, was het niet langer mogelijk haar bedrijf uit te oefenen in een deel van het pand te Assendelft.

Rechtsvraag

Komen de door appellante gestelde verhuiskosten voor vergoeding in aanmerking?

Uitspraak

Daargelaten of het betoog van appellante dat het bedrijf geacht moet worden rechtmatig aanwezig te zijn in de oude planologische situatie, slaagt, is van belang dat de besliscommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de kosten die verband houden met de verhuizing van het bedrijf niet als een rechtstreeks gevolg kunnen worden aangemerkt van het bestemmingsplan en in zoverre niet voor vergoeding in aanmerking komen.

Uit het bestemmingsplan, noch uit de toename van de geluidbelasting onder het vijfbanenstelsel vloeit een verplichting voort voor appellante om het bedrijf te verplaatsen. Anders dan appellante betoogt, betreft de verhuizing van het bedrijf geen gedwongen bedrijfsverplaatsing, maar is terug te voeren op een ondernemerskeuze. Ook als aangenomen moet worden dat appellante zonder de inwerkingtreding van het bestemmingsplan niet zou zijn verhuisd, dan brengt dat niet met zich dat de gestelde schade in zodanig verband met het bestemmingsplan staat dat deze als gevolg daarvan moet worden toegerekend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4198

Zaaknummer: 201403034/1/A2

Wetsartikelen: 49 WRO

RECHTSPRAAK

Borne/planschade

Artikel 49 van de WRO biedt niet de mogelijkheid om de schade te vergoeden door middel van onteigening.

Casus

Appellant is eigenaar van het perceel met woonhuis, garage en aangebouwd bijgebouw.

Aan het verzoek van 19 juli 2007 tot vergoeding van planschade heeft appellant ten grondslag gelegd dat het perceel als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'De Veldkamp' in waarde is gedaald, omdat het plan de realisatie van een bedrijventerrein op de gronden ten zuiden en ten westen van het perceel mogelijk maakt en op het perceel gebruiks- en bebouwingmogelijkheden zijn beperkt.

Appellant betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat via het planschaderecht de door hem geleden schade niet volledig kan worden vergoed en het college hem zou moeten onteigenen. Met de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'De Veldkamp' is de woonbestemming van de woning op het perceel komen te vervallen en hebben de gronden die grenzen aan het perceel de bestemming 'bedrijfsdoeleinden' gekregen. Een redelijk denkend en handelend koper zal de woning niet willen kopen, omdat concreet zicht op onteigening bestaat, al is niet duidelijk wanneer de onteigening precies zal plaatsvinden.

Rechtsvraag

Moet appellant onteigend worden omdat schade niet volledig vergoed kan worden?

Uitspraak

De aansprakelijkheidsgrond die aan artikel 49 van de WRO ten grondslag ligt, is het materiële rechtszekerheidsbeginsel. Dit betekent dat de koper van een onroerende zaak ervan mag uitgaan dat de bestemming die ten tijde van de aankoop op zijn zaak rust, maar ook de bestemmingen die op nabijgelegen onroerende zaken rusten, niet zullen wijzigen. Ingeval een bestemming toch wordt gewijzigd, dan moet de schending van de rechtszekerheid worden

gecompenseerd door middel van een volledige vergoeding van de schade. Anders dan appellant stelt, is het oude planschaderecht, dat op het verzoek van appellant van toepassing is, dan ook geëigend om zijn schade te dekken. Artikel 49 van de WRO biedt evenwel niet de mogelijkheid om de schade te vergoeden door middel van onteigening of door een verplichting tot uitkoop aan te nemen. Daargelaten of tot onteigening zou moeten worden overgegaan, is voor de onteigening van onroerende zaken een aparte procedure ingericht – zie artikel 78, gelezen in samenhang met artikel 18, van de Onteigeningswet – die buiten het bevoegdheidskader van de Afdeling valt. Hetzelfde geldt voor het besluit tot aankoop. Dit is een rechtshandeling naar burgerlijk recht, zodat het aan de burgerlijke rechter is te oordelen over geschillen hierover. De rechtbank heeft zich in haar uitspraak dan ook terecht beperkt tot een oordeel over de beslissing op het verzoek van appellant om planschadevergoeding en het besluit van 14 augustus 2012.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4203

Zaaknummer: 201403039/1/A2

Wetsartikelen: 49 WRO

RECHTSPRAAK

Almelo/uitwerkingsplan 'Regionaal bedrijventerrein Twente (RBT) Tranche 3a'

Uitwerkingsplan. Luchtkwaliteit. Toepasselijk recht. Onvoldoende onderzoek.

Het uitwerkingsplan is een besluit genomen ter uitwerking van het bestemmingsplan. Dat een uitwerkingsplan thans ingevolge artikel 5.16, eerste en tweede lid, van de Wet milieubeheer, is uitgezonderd van het onderzoek naar de luchtkwaliteit, laat onverlet dat het bestemmingsplan is vastgesteld vóór 15 november 2007, de datum van inwerkingtreding van de Wet van 11 oktober 2007. Uit artikel V van deze wet volgt dat op een uitwerkingsplan dat is gebaseerd op een bestemmingsplan dat is vastgesteld voor de inwerkingtreding van deze wet het Blk 2005 van toepassing blijft. Derhalve is ingevolge artikel V van de Wet van 11 oktober 2007 op het uitwerkingsplan het Blk 2005 van toepassing.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4133

Zaaknummer: 201311245/1/R1

Wetsartikelen: 5.16 lid 1 en 2 WMB

RECHTSPRAAK

Grootegast/handhaving

Stoken houtkachel. Fijn stof en geur. Gezondheid omwonenden. Normen.

In afdeling 3.8 van het Bouwbesluit zijn eisen gesteld aan voorzieningen bij nieuwe en bestaande woningen voor de afvoer van rookgas afkomstig van verbrandingstoestellen, ongeacht het materiaal waarmee wordt gestookt, ter bescherming van de bewoners van de woning waarin het verbrandingstoestel zich bevindt. Voor het gebruik van houtkachels en haarden ontbreekt andere landelijke regelgeving. Tot op heden bestaan geen algemeen aanvaarde inzichten over de beantwoording van de vraag of, en zo ja, onder welke omstandigheden en bij welke frequentie, rook afkomstig van gebruik van een houtkachel schade aan de mens toebrengt. De Wet milieubeheer, in het bijzonder bijlage 1 van die wet, die grenswaarden bevat voor fijn stof (PM₁₀ en PM_{2,5}), geeft evenmin uitsluitsel daarover.

Het college heeft terecht in aanmerking kunnen nemen dat thans geen algemeen aanvaarde inzichten bestaan of, en zo ja, onder welke omstandigheden, kan worden aangenomen dat de gezondheid van omwonenden wordt aangetast door de verspreiding van fijn stof ten gevolge van het gebruik van een houtkachel.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4032

Zaaknummer: 201306442/1/A1

Wetsartikelen: 3.50 Bouwbesluit, 3.59 Bouwbesluit en 7.22 aanhef en onder a Bouwbesluit

RECHTSPRAAK

GS Noord-Brabant/onthefing provinciale verordening

Onthefing provinciale verordening. Ontvankelijkheid. Geconcentreerde rechtsbescherming bij een verleende onthefing.

Indien aan een onthefing ten behoeve van de vaststelling van een bestemmingsplan door het college van gedeputeerde staten een voorschrift wordt verbonden kan naar het oordeel van de Afdeling in uitzonderlijke gevallen sprake zijn van een situatie die is gelijk te stellen met een weigering van de onthefing, zodat hiertegen zelfstandig beroep kan worden ingesteld. Dit doet zich echter slechts voor indien aannemelijk is dat uit een dergelijk voorschrift volgt dat de raad met inachtneming hiervan geen plan kan vaststellen zonder in strijd te handelen met een goede ruimtelijke ordening of het recht. In dit geval is naar het oordeel van de Afdeling het voorschrift niet van dien aard dat hierin een absolute belemmering voor de raad is gelegen om een bestemmingsplan vast te stellen. Daarbij is van belang dat het voorschrift met betrekking tot de verdergaande verduurzaming van de raad slechts een verantwoording in de plantoelichting vraagt over mogelijke maatregelen, zoals gecombineerde luchtwassers, en dat, anders dan de gemeentebesturen betogen, hieruit niet volgt dat dergelijke maatregelen in de planregels moeten worden opgenomen.

Het college van gedeputeerde staten heeft de grondslag van de aanvraag verlaten en in strijd met de Verordening 2011 gehandeld, nu het slechts een onthefing voor een bestemmingsplan dat voorziet in de verplaatsing van een intensieve veehouderij kan verlenen overeenkomstig de daartoe strekkende aanvraag. Om van de onthefing gebruik te kunnen maken moet in dit geval immers zijn verzekerd dat beide bestaande locaties worden opgeheven, terwijl de aanvraag om gemeentelijke planologische medewerking aan de verplaatsing, als bedoeld in de Verordening 2011, hier geen betrekking op had. Derhalve bestaat er in dit geval aanleiding voor het oordeel dat de onthefing met dit voorschrift een situatie met zich brengt die is gelijk te stellen met een weigering om onthefing te verlenen, zodat hiertegen zelfstandig beroep mogelijk is. Voorts ziet de Afdeling aanleiding voor het oordeel dat het beroep gegrond is, zodat de met een weigering gelijk te stellen verleende onthefing dient te worden vernietigd. Het college moet alsnog op de aanvraag om onthefing beslissen op basis van de algemene regels in de Verordening 2011, nu het om een zogenoemde lopende zaak gaat waarvoor in de

Verordening 2011 een overgangsregeling was getroffen en appellant niet de dupe behoort te worden van het feit dat die algemene regels inmiddels niet meer gelden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3954

Zaaknummer: 201400731/1/R3

Wetsartikelen: 4.1a en 8.3 lid 4 Wro en 3:2 Awb

RECHTSPRAAK

Landerd/bestemmingsplan 'Graspeel'

Voorschrift bij ontheffing provinciale verordening. Landschappelijke inpassing bouwvlak. Vertrouwensbeginsel.

Bij een besluit tot vaststelling van een plan, waaraan de verlening van een ontheffing is voorafgegaan, is derhalve sprake van geconcentreerde rechtsbescherming. De beroepsgronden tegen de ontheffing kunnen in deze procedure inzake de vaststelling van het bestemmingsplan aan de orde komen.

De Verordening 2011 is niet in strijd met artikel 4.1 van de Wro, nu deze een eis bevat over een goede landschappelijke inpassing en daarmee het ruimtelijke kwaliteitsniveau in het LOG. Voor het oordeel dat in strijd met het vertrouwensbeginsel is gehandeld door een voorwaarde van landschappelijke inpassing van 20% van het bouwvlak als ontheffingsvereiste vast te stellen ziet de Afdeling evenmin aanleiding, nu uit het bepaalde in de Verordening 2011 volgt dat op grond hiervan alleen een ontheffing kan worden verleend onder de voorwaarde dat is verzekerd dat ten minste 20% van het bouwvlak wordt aangewend voor een landschappelijke inpassing. Overigens gold deze voorwaarde eveneens onder de ten tijde van de aanvraag geldende Verordening ruimte fase 1.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3920

Zaaknummer: 201308211/1/R3

Wetsartikelen: 4.1 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Gemert-Bakel/planschade

Bij het bepalen van de waarde van het object waarop de aanvraag betrekking heeft komt aan de koopsom enige betekenis toe.

Casus

Op 19 december 2011 heeft appellant een aanvraag om tegemoetkoming in planschade ingediend. Aan de aanvraag heeft hij ten grondslag gelegd dat hij inkomensschade leidt doordat de bedrijfsvoering van de nertsenhoudery en palingkwekerij, die jarenlang op zijn perceel heeft plaatsgevonden, door de inwerkingtreding van bestemmingsplan Gemert-Bakel Buitengebied 2006 onmogelijk wordt gemaakt. Het college heeft het verzoek ter advisering voorgelegd aan Adviesbureau Van Montfoort. Deze heeft het college geadviseerd dat appellant door de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan in een nadeligere positie is komen te verkeren en dat hij in aanmerking komt voor een tegemoetkoming in de daaruit voortvloeiende planschade. Volgens het nader advies is de waarde van het object van appellant op de peildatum gedaald van € 365.000 naar € 345.000, hetgeen een waardevermindering van € 20.000 betekent.

Appellant heeft in hoger beroep een deskundigenadvies van adviesbureau Gloudemans overgelegd. Dat advies gaat uit van een daling van de waarde van het object van appellant op de peildatum van € 405.000 naar € 345.000, hetgeen een waardevermindering van € 60.000 betekent. In het advies is daarbij in aanmerking genomen dat appellant het object in 2002 heeft aangekocht voor een bedrag van € 417.500 en dat niet valt in te zien waarom de waarde direct voorafgaand aan de peildatum substantieel lager zou zijn.

Rechtsvraag

Welke betekenis komt het tegenadvies toe?

Uitspraak

Een bestuursorgaan mag een besluit op een aanvraag om tegemoetkoming in planschade baseren op een advies van een door dat bestuursorgaan daartoe benoemde deskundige, indien

uit dat advies blijkt welke feiten en omstandigheden aan de conclusies ervan ten grondslag zijn gelegd en deze conclusies begrijpelijk zijn, tenzij concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan bestaan.

Bij het bepalen van de waarde van het object waarop de aanvraag betrekking heeft komt aan de koopsom enige betekenis toe. De door het bestuursorgaan benoemde deskundige kan daarvan afwijken, maar alleen indien hij die afwijking onderbouwt. Van Montfoort heeft echter niet voldoende gemotiveerd waarom in dit geval aan de koopsom geen betekenis toekomt. De enkele stelling van Van Montfoort dat de aankoop mogelijk een speculatief karakter had kan die conclusie niet dragen, temeer nu Van Montfoort ter zitting desgevraagd niet duidelijk heeft kunnen maken waarin dat speculatief karakter gelegen zou zijn. In zoverre biedt het advies van adviesbureau Gloudemans een voldoende concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid dan wel volledigheid van het advies van Van Montfoort.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3968

Zaaknummer: 201401785/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Emmen/planschade

Vergoeding van kosten ter voorkoming of beperking van planschade, zoals kosten van geluidwerende voorzieningen, mits die kosten in een redelijke verhouding tot de schade te staan.

Casus

De Zuidoosthal was ten tijde van belang eigenaar en exploitant van een evenementencentrum in Emmen, waarvan onder meer de evenementenzalen Hondsrugzaal en Vlinderzaal en de evenementenhallen Hollandhal en Drenthetal deel uitmaken. Bij brief van 29 juli 1999 heeft zij de raad verzocht om vergoeding van schade, bestaande in de kosten van geluidsisolatie, veroorzaakt door de woningbouw in het Beatrixpark die door verlening van een vrijstelling krachtens artikel 19 van de WRO op een kortste afstand van ongeveer 50 meter van het evenementencentrum mogelijk is geworden. Bij brief van 10 april 2002 heeft zij voorts gesteld dat zij als gevolg van deze woningbouw gedurende een bepaalde periode niet in staat was luidruchtige evenementen in het evenementencentrum te organiseren en dat zij daardoor inkomensschade heeft geleden.

In het besluit van 21 oktober 2010 heeft de raad het standpunt ingenomen dat De Zuidoosthal door de planologische verandering geen schade heeft geleden. In het besluit is onder meer uiteengezet dat, gelet op de in de oude situatie geldende geluidsnormen, niet is gebleken van een verband tussen de geluidsisolatie en de bij besluit van 20 juli 1994 verleende vrijstelling, dat de kosten van de isolatie van de evenementenhallen niet in verhouding tot de kosten van mogelijke nieuwbouw staan en dat niet is gebleken van inkomstenderving en verminderde exploitatiemogelijkheden door ontbrekende adequate geluidsisolatie.

Rechtsvraag

Kunnen de gestelde inkomstenderving of kosten van isolatiemaatregelen vergoed worden?

Uitspraak

Niet in geschil is dat de exploitatie van het evenementencentrum ten behoeve van

luidruchtige evenementen reeds in de oude situatie, gezien de afstand tot de reeds aanwezige woningen aan de Kerkhoflaan en de Emmalaan, tot overschrijding van de van toepassing zijnde geluidsnormen heeft geleid en dat isolatie van de hallen en zalen van het evenementencentrum noodzakelijk was om de exploitatie op rechtmatige wijze te kunnen voortzetten. Dat handhaving van de geluidsnormen destijds achterwege is gebleven, betekent niet dat, in de vergelijking tussen de planologische mogelijkheden van het besluit van 20 juli 1994 en het voordien geldende planologische regime, geen rekening met de geluidsnormen dient te worden gehouden. Dat laat onverlet dat dat besluit tot een verdergaande planologische beperking van de geluidsruimte heeft geleid, zodat het voor De Zuidoosthal een planologische verslechtering betekent. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of De Zuidoosthal daardoor planschade heeft geleden.

In het verslag van de StAB is inzichtelijk gemaakt dat het besluit van 20 juli 1994 tot extra kosten van isolatiemaatregelen voor de zalen van het evenementencentrum leidt, maar voor het overige geen oorzakelijk verband tussen dat besluit en de gestelde planschade bestaat.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (o.m. in de uitspraak van 22 juli 1994 in zaak nr. G09.93.0046, *BR* 1995, p. 327), kan aanleiding bestaan voor een vergoeding op de voet van artikel 49 van de WRO van kosten ter voorkoming of beperking van planschade, zoals kosten van geluidwerende voorzieningen, mits die kosten in een redelijke verhouding tot de schade staan. In het geval van De Zuidoosthal is vergoeding van die kosten slechts aan de orde, indien deze niet hoger zijn dan de schade die zou optreden bij een ongewijzigde of slechts beperkt aangepaste exploitatie van de zalen van het evenementencentrum.

Voor zover de raad zich op het standpunt heeft gesteld dat De Zuidoosthal niet heeft aangetoond dat zij als gevolg van het besluit van 20 juli 1994 inkomensschade zou lijden, zodat vergoeding van de extra kosten van geluidwerende voorzieningen in de zalen niet aan de orde is, is van belang dat tot aan het advies van de schadebeoordelingscommissie van 17 september 2010 niet in geschil was dat De Zuidoosthal als gevolg van dat besluit inkomensschade heeft geleden, die bij onverkorte handhaving van de geluidsnormen onder het voordien geldende planologische regime niet zou zijn ontstaan. Voor partijen was daarbij het uitgangspunt dat De Zuidoosthal die schade zou lijden, dat die schade boven het bedrag van de extra kosten van geluidwerende voorzieningen in de zalen uitstijgt en dat de raad die extra kosten zal vergoeden. Dat brengt met zich, ook gezien het tijdsverloop in de procedure, dat de raad dat uitgangspunt redelijkerwijs niet meer kan verlaten.

De slotsom is dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de extra kosten van isolatiemaatregelen voor de zalen van het evenementencentrum een gevolg van het besluit van 20 juli 1994 zijn en dat aanleiding voor vergoeding van die kosten bestaat.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3844

Zaaknummer: 201400145/1/A2

Wetsartikelen: 49 WRO

RECHTSPRAAK

Veldhoven/planschade

Omstandigheden van belang bij omvang normale maatschappelijke risico.

Casus

Belanghebbenden zijn eigenaren van woningen te Veldhoven. Zij hebben het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade die zij stellen te hebben geleden als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan Zeelst, herziening Pastorietuin op 20 augustus 2010 (hierna: de peildatum). Dit plan is de planologische basis voor het oprichten van een appartementengebouw op een aan de achtertuinen van de woningen van belanghebbenden grenzend terrein ten zuiden van de Blaarthemseweg te Veldhoven dat onder het oude planologische regime voor maatschappelijke doeleinden was bestemd. Appellante, initiatiefnemer van het bouwproject, heeft met de gemeente een overeenkomst gesloten, waarbij zij zich heeft verbonden eventuele door het college toe te kennen tegemoetkomingen in planschade voor haar rekening te nemen.

Appellante betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college terecht het standpunt heeft ingenomen dat de planologische verandering niet in de lijn der verwachtingen lag en dat de schade niet geheel binnen het normale maatschappelijke risico valt. Daartoe voert zij aan dat de rechtbank heeft miskend dat het appartementengebouw in de ruimtelijke structuur van de omgeving past. Voorts voert zij aan dat de rechtbank geen acht heeft geslagen op de overige relevante criteria voor het bepalen van de omvang van de binnen het normale maatschappelijke risico vallende schade.

Rechtsvraag

Welke criteria zijn van belang voor het bepalen van het normale maatschappelijke risico?

Uitspraak

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (o.m. uitspraak van 5 september 2012, in zaak nr. 201113115/1/T1/A2), komt aan artikel 6.2, eerste lid, van de Wro, zelfstandige betekenis toe.

Alleen die schade wordt vergoed, welke uitkomt boven de financiële nadelen die behoren tot het maatschappelijk risico dat elke burger behoort te dragen. De vraag of schade als gevolg van een planologische ontwikkeling als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van het Wro tot het normale maatschappelijke risico behoort, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. Van belang is onder meer of de planologische ontwikkeling als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden beschouwd waarmee de benadeelde rekening had kunnen houden in die zin dat de ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, ook al bestond geen concreet zicht op de omvang waarin, de plaats waar en het moment waarop de ontwikkeling zich zou voordoen. In dit verband komt betekenis toe aan de mate waarin de ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en het gevoerde planologisch beleid past. Omstandigheden die verder van belang kunnen zijn, zijn de afstand van de locatie waar de ontwikkeling heeft plaatsgevonden tot de onroerende zaak van de aanvrager en de aard en de omvang van het door de ontwikkeling veroorzaakte nadeel.

Uit de reactie van het Kenniscentrum van 22 augustus 2013 blijkt dat de bedoelde omstandigheden zijn betrokken bij het antwoord op de vraag of het normale maatschappelijke risico in de gevallen van belanghebbenden boven het in artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro vastgestelde wettelijk forfait uitstijgt. Dat laat onverlet dat de rechtbank niet heeft onderkend, gelet op het volgende, dat het college zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de gevolgen van de ontwikkeling niet volledig onder het normale maatschappelijke risico vallen.

Ontwikkeling van een inbreidingslocatie, zoals het plangebied, is in beginsel als een normale maatschappelijke ontwikkeling aan te merken. Dat, zoals in de reactie is vermeld, de gronden ten zuiden van de Blaarthemseweg tussen de Broekweg en de Bisschopstraat onder het oude planologische regime grotendeels een bestemming voor maatschappelijke doeleinden hadden, betekent niet dat de planologische ontwikkeling niet in de lijn der verwachtingen lag. Niet in geschil is dat de ontwikkeling naar haar aard en omvang in de ruimtelijke structuur van de directe omgeving van het plangebied past. Dat, zoals evenzeer in de reactie is vermeld, de ontwikkeling niet op de ruimtelijke structuur van de woonbebouwing aan de Sint Willibrordusstraat aansluit, is in dit verband niet van belang. Gezien de afmetingen van het appartementengebouw, de onder het oude planologische regime reeds bestaande bebouwingsmogelijkheden en de afstand van het appartementengebouw tot de woningen van belanghebbenden, zal ter plaatse geen grote aantasting van de bestaande stedenbouwkundige structuur en het woonklimaat plaatsvinden. Daar komt bij dat de schade, gezien de door het Kenniscentrum verrichte taxatie, relatief gering van omvang is. De conclusie is dan ook gerechtvaardigd dat de schade niet uitstijgt boven de financiële nadelen die behoren tot het

normale maatschappelijke risico dat elke burger behoort te dragen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3870

Zaaknummer: 201311601/1/A2

Wetsartikelen: 6.2 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Grootegast/planschade

Dat de bouw van een woon-zorgcomplex als een normale maatschappelijke ontwikkeling is aan te merken, betekent niet dat de planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag.

Casus

Appellanten hebben het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade die zij stellen te hebben geleden als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan Woonzorglocatie Niekerk op 8 juli 2009. Dit plan is de juridisch-planologische basis voor de bouw van een wooncentrum voor sociaal-medische, sociaal-culturele en dagrecreatieve doeleinden in een in de buurt van de woningen van appellanten gelegen gebied in Niekerk dat onder het oude planologische regime een agrarische bestemming had. De stichting, de initiatiefnemer van het bouwproject, heeft met de gemeente een overeenkomst gesloten, waarbij de stichting zich heeft verbonden eventuele door het college toe te kennen tegemoetkomingen in planschade voor haar rekening te nemen.

Het college heeft voor de op de aanvragen te nemen besluiten advies gevraagd aan adviesbureau Exsin.

De stichting is in beroep en betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college onder verwijzing naar de adviezen van Exsin van 2 oktober 2012 en 3 april 2013 afdoende heeft gemotiveerd dat de omvang van de binnen het normale maatschappelijke risico vallende schade in dit geval niet groter is dan 2% van de waarde van de woningen, als bedoeld in artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro. Daartoe voert de stichting aan dat de bouw van het wooncentrum in het plangebied in de lijn der verwachtingen lag en de schade relatief gering van omvang is.

Rechtsvraag

Valt de schade binnen het normale maatschappelijke risico?

Uitspraak

Dat, naar de stichting stelt, de bouw van een woon-zorgcomplex als een normale maatschappelijke ontwikkeling is aan te merken, betekent niet dat de planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag. In dit verband is in de adviezen van Exsin met name betekenis toegekend aan de mate waarin de ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving past. Dat tussen Exsin en de stichting verschil van inzicht bestaat over de hieruit te trekken conclusie, leidt op zichzelf niet tot het oordeel dat het door het Exsin verrichte onderzoek onzorgvuldig of onvolledig is geweest, noch dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de planologische ontwikkeling niet in de lijn der verwachtingen lag.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3851

Zaaknummer: 201306833/1/A2

Wetsartikelen: 6.2 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Leidschendam-Voorburg/planschade

Indien een bouwaanvraag past in het geldende bestemmingsplan, komt aan de VNG-brochure geen betekenis toe.

Casus

Appellant was ten tijde van belang eigenaar van de vrijstaande woning op het perceel te Leidschendam-Voorburg. Bij brief van 25 augustus 2010 heeft hij bij het college een aanvraag ingediend om vergoeding van planschade als gevolg van het in juli 2002 in werking getreden bestemmingsplan 'Sijtwende'. Aan deze aanvraag heeft hij onder meer ten grondslag gelegd dat het nieuwe bestemmingsplan woningbouw mogelijk maakt nabij het perceel en dat dit tot schade in de vorm van waardevermindering van de woning heeft geleid.

Appellant betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden uitgesloten dat de in het advies van de SAOZ vermelde bebouwing op gronden ten noorden van het perceel zal worden gerealiseerd. Hij voert daartoe aan dat de in de brochure 'Bedrijven en milieuzonering' van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten opgenomen richtlijnen in de weg staan aan de oprichting van deze bebouwing. Volgens appellant heeft de rechtbank miskend dat met deze richtlijnen rekening moet worden gehouden.

Rechtsvraag

Komt betekenis toe aan de richtlijnen van de VNG?

Uitspraak

Zoals de rechtbank heeft overwogen, zijn de in de VNG-brochure opgenomen richtlijnen van belang bij de totstandkoming van bestemmingsplannen en bij het nemen van besluiten waarbij aan het belang van de goede ruimtelijke ordening moet worden getoetst. Indien een bouwaanvraag past in het geldende bestemmingsplan, komt aan de VNG-brochure geen betekenis toe. In het uitbreidingsplan zijn geen voorschriften opgenomen die beperkingen stellen aan de afmetingen van bebouwing die op de gronden ten noorden van het perceel

mochten worden opgericht. Hieruit volgt dat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, een bouwvergunning voor de in het advies van de SAOZ vermelde, in de bestemming passende, bebouwing verleend had kunnen worden, zonder toetsing aan de richtlijnen in de VNG-brochure. De door appellant genoemde richtlijnen zijn in het advies van de SAOZ daarom terecht niet bij de planvergelijking betrokken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3791

Zaaknummer: 201400346/1/A1

Wetsartikelen: 49 WRO

RECHTSPRAAK

Noordwijkerhout/bestemmingsplan 'Oosterduinse Meer'***Permanente bewoning recreatiewoning. Overgangsrecht.
Gedoogbeschikking.***

De raad heeft ter zitting toegelicht dat hij voor de gevallen waarin op grond van een persoonsgebonden gedoogbeschikking een bungalow permanent tot eind 2025 mag worden bewoond geen overgangsregeling in de vorm van persoonsgebonden overgangsrecht in het plan heeft willen opnemen, vanwege de omstandigheid dat aan de gedoogbeschikkingen een eindtermijn is verbonden. Anders dan de raad kennelijk meent, kan een persoonsgebonden gedoogbeschikking in juridisch opzicht niet gelijk worden gesteld met in een plan opgenomen persoonsgebonden overgangsrecht. Gelet op de omstandigheden heeft de raad niet mogen afzien van het opnemen van een overgangsregeling als bedoeld in artikel 3.2.3 van het Bro voor die gevallen waarvoor een gedoogbeschikking is verleend en ten aanzien waarvan het gebruik voor permanente bewoning niet binnen de planperiode zal worden beëindigd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3919

Zaaknummer: 201308143/1/R4

Wetsartikelen: 3.2.2 Bro, 3.2.3 Bro en 2.1 lid 1 aanhef en onder c Wabo

RECHTSPRAAK

Zwolle

Verkeersveiligheid is geen te beschermen belang in het kader van de WMB/Wabo.

Casus

Omgevingsvergunning voor een onbemand tankstation. Door eiser wordt aangevoerd dat de toename van het aantal verkeersbewegingen van en naar de inrichting gevolgen zal hebben voor de verkeersveiligheid van met name fietsers.

Rechtsvragen

Is verkeersveiligheid een belang dat strekt tot bescherming van de belangen van eiser? Is dit een belang dat kan worden geregeld in het kader van de WMB/Wabo?

Uitspraak

Gelet op het relativiteitsvereiste kan deze beroepsgrond niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Bovendien is verkeersveiligheid geen te beschermen belang in het kader van de Wet milieubeheer en de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 25-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2014:6221

Zaaknummer: AWB 14/815

Wetsartikelen: 8.10 WMB (oud), 8.11 WMB (oud) en 2.14 lid 3 Wabo

RECHTSPRAAK

Staatssecretaris EZ

Elektrovissen op de aal in het Zwarte Meer leidt tot het opzettelijk verontrusten (art. 10 Ffw) van andere – beschermde – vissen. Bovendien was er aanleiding om zelfstandig onderzoek te doen naar de effecten (art. 9 Ffw) van elektrovissen op beschermde vissoorten.

Casus

Afwijzing van verzoek om handhavend op te treden tegen het elektrovissen op de aal in het Zwarte Meer. De Rechtbank Overijssel heeft geoordeeld dat de staatssecretaris van EZ zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het verbod in de artikelen 9 en 10 van de Flora- en faunawet (Ffw) niet wordt overtreden door het elektrovissen. In hoger beroep voeren appellanten aan dat de staatssecretaris zijn besluit ten onrechte heeft gebaseerd op een notitie die is gericht op de beoordeling van de aanvraag van het visserijbedrijf om een NB-wetvergunning en dus niet op de beoordeling van hun verzoek om handhaving op grond van de Ffw.

Rechtsvraag

Is sprake van een overtreding van de Ffw?

Uitspraak

Bij elektrovisserij wordt met behulp van een aggregaat een elektrisch veld in het water gecreëerd. Vissen die zich in dit veld bevinden, worden verdoofd en drijven daardoor naar de oppervlakte. Met het elektrovissen in het Zwarte Meer beoogt het visserijbedrijf het verdoven en boven laten drijven van aal, zodat die kan worden opgevist. Het is evenwel onvermijdelijk dat hetzelfde gebeurt met de andere vissen die zich in het elektrische veld bevinden, waaronder de in het Zwarte Meer voorkomende beschermde vissen. Gelet op deze omstandigheden heeft de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat deze vissen door de elektrovisserij niet opzettelijk worden verontrust.

Volgens appellanten leidt elektrovisserij niet alleen tot verontrusting maar ook tot verwonding

en doding van in het Zwarte Meer voorkomende beschermde vissoorten. Dit standpunt komt niet bij voorbaat onaannemelijk voor. De staatssecretaris heeft niet mogen volstaan met een verwijzing naar de notitie, maar had in het verzoek van appellanten aanleiding moeten zien om zelfstandig onderzoek te doen naar de effecten van elektrovisserij op de beschermde vissoorten in het Zwarte Meer.

Ten slotte had de staatssecretaris in het verzoek van appellanten ook aanleiding moeten zien om onderzoek te verrichten naar de effecten van het geluid van het aggregaat op de broedvogels.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4207

Zaaknummer: 201404288/1/A3

Wetsartikelen: 9 Ffw, 10 Ffw en 11 Ffw

RECHTSPRAAK

Staatssecretaris I en M

Afgewerkte olie in dit geval geen afvalstof. Uit gedrag van de houder blijkt niet dat hij voornemens is zich van de olie te ontdoen.

Casus

Bezwaar tegen voornemen om afvalstoffen (afgewerkte olie) over te brengen van de VS naar Nederland. De staatssecretaris en appellanten verschillen van mening over de vraag of de afgewerkte olie na bewerking (herraffinage) nog steeds als afvalstof moet worden aangemerkt.

Rechtsvraag

Is de afgewerkte olie na bewerking al dan niet een afvalstof?

Uitspraak

Onder een afvalstof wordt verstaan: elke stof waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of moet ontdoen. Bij de beantwoording van de vraag of een stof een afvalstof is, is vooral het gedrag van de houder in relatie tot de betekenis van de woorden 'zich ontdoen van' relevant. In dit verband verdient aandacht of de stof in kwestie voor de houder ervan geen nut meer heeft, zodat deze stof een last is waarvan hij zich wil ontdoen. Als dit laatste het geval is, bestaat het risico dat de houder zich van de stof ontdoet op een manier die nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben. Verder sluit het Unierecht niet uit dat een als gevaarlijk aangemerkte afvalstof niet langer een afvalstof is, wanneer zij door middel van een behandeling voor nuttige toepassing bruikbaar kan worden gemaakt zonder dat dit gevaar oplevert voor de menselijke gezondheid en zonder dat dit nadelige gevolgen heeft voor het milieu.

De afgewerkte olie na bewerking bij appellante is geen last waarvan zij voornemens is zich te ontdoen. Appellante bewerkt de afgewerkte olie juist welbewust om deze onder economisch gunstige omstandigheden te verhandelen. Het risico dat appellante zich van de afgewerkte olie zal ontdoen door deze stof onbeheerd achter te laten, ongecontroleerd te lozen of te verwijderen, moet dan ook als verwaarloosbaar worden aangemerkt. Verder moet worden

geconcludeerd dat de door appellante geproduceerde olie geschikt is voor de productie van smeerolie en dat verwijdering van alle verontreinigingen met het oog daarop niet noodzakelijk is. Wel zijn voor de productie van smeerolie met een hogere kwaliteit nadere bewerkingshandelingen vereist. Deze nadere bewerkingshandelingen kunnen in vergelijking met andere stoffen die bij de productie van smeerolie worden gebruikt echter niet bijzonder worden genoemd, en staan op zichzelf niet aan de bruikbaarheid van de bij appellante geproduceerde olie in de weg.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:4149

Zaaknummer: 201311554/1/A4

Wetsartikelen: 2 EVOA, 12 EVOA, 15 EVOA en 3 aanhef en onder 1 en 6 Kaderrichtlijn afvalstoffen

RECHTSPRAAK

GS Noord-Brabant

Het Besluit huisvesting verplicht niet tot een reductie van de ammoniakemissie op bedrijfsniveau.

Casus

Vergunning krachtens de Natuurbeschermingswet 1998 voor een veehouderij. Volgens appellante is bij het vaststellen van de referentiesituatie geen rekening gehouden met het Besluit huisvesting. Voorts is de bedrijfsvoering daar niet op aangepast. Volgens het college is de aangevraagde ammoniakemissie lager dan de destijds vergunde emissie.

Rechtsvraag

Had bij de beoordeling van de ammoniakemissie rekening moeten worden gehouden met het Besluit huisvesting?

Uitspraak

Uit de toelichting bij het Besluit huisvesting volgt dat het Besluit is opgesteld om de emissie van ammoniak landelijk te verminderen. Het Besluit huisvesting verplicht niet tot een reductie van ammoniakemissie op bedrijfsniveau. Het Besluit huisvesting verplicht bedrijven hun bedrijfsvoering zodanig in te richten dat gemiddeld wordt voldaan aan de maximale emissiefactor die voor een diersoort is vastgesteld. De veehouder kan ervoor kiezen om bestaande stallen die niet aan de emissiefactor voldoen te verbouwen, maar hij kan ook gebruik maken van intern salderen door verdergaande technieken voor nieuwe stallen toe te passen waardoor het niet nodig is om de bestaande stallen met een hoge emissie aan te passen. De hogere emissie van de bestaande stal wordt gecompenseerd door een verdergaande reductie in een andere stal.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3934

Zaaknummer: 201309729/1/R2

Wetsartikelen: 2 Besluit huisvesting en 19d NB-wet 1998

RECHTSPRAAK

Oirschot/omgevingsvergunning

Vergunningaanvraagster blijft verantwoordelijk voor de vorm en inrichting van mitigerende maatregelen met betrekking tot een Natura 2000-gebied.

Casus

Weigering omgevingsvergunning voor een varkenshouderij in de nabijheid van een Natura 2000-gebied. Daaraan voorafgaand hebben gedeputeerde staten de verklaring van geen bedenkingen (vvgb) geweigerd. Eiseres heeft geen passende beoordeling overgelegd die noodzakelijk is voor het verkrijgen van een vvgb. Eiseres meent dat door middel van saldering zeker is te stellen dat geen significante effecten optreden in het nabijgelegen Natura 2000-gebied. Zij heeft dan ook om saldering verzocht, maar dit verzoek is afgewezen en het hiertegen ingediende bezwaar is ongegrond verklaard. In beroep wordt door eiseres aangevoerd dat het bestreden besluit enkel is gebaseerd op de weigering door GS om de vvgb af te geven en zodoende niet inhoudelijk is beslist op de vergunningaanvraag. Daarbij stelt eiseres dat zij niet in de gelegenheid is gesteld om mitigerende maatregelen te treffen en dat zij erop mocht vertrouwen dat zij in aanmerking zou komen voor saldering via de provinciale depositiebank.

Rechtsvraag

Had verweerder zich moeten uitlaten over de aard van de mitigerende maatregelen?

Uitspraak

Volgens jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak mag externe saldering worden betrokken in een passende beoordeling ten behoeve van een NB-wetvergunning dan wel een vvgb, als mitigerende maatregel. Daarbij geldt wel de voorwaarde dat sprake moet zijn van directe samenhang tussen de intrekking van de WMB-vergunning en de verlening van de NB-wetvergunning. Dit vereiste heeft de Afdeling ook verbonden aan saldering via de provinciale depositiebank. Naar aanleiding daarvan hebben GS het saldo van de provinciale

depositiebank met ingang van 17 december 2013 op nul gezet. Ten tijde van het besluit van GS om de vvgb te weigeren, bestond geen mogelijkheid voor saldering via de provinciale depositiebank.

GS hebben verweerder in de gelegenheid gesteld een passende beoordeling aan te leveren. Hierbij hebben GS geen voorkeur voor externe saldering dan wel saldering via de provinciale depositiebank uitgesproken en evenmin aangegeven dat slechts saldering via de provinciale depositiebank als mitigerende maatregel kan worden geduid. Verweerder heeft – in navolging van GS – kunnen volstaan met een eenmalig verzoek aan eiseres om een passende beoordeling te overleggen. Het ligt niet op de weg van verweerder of GS om een voorkeur uit te spreken voor een specifieke mitigerende maatregel. De vorm en inrichting van de mitigerende maatregel blijft de verantwoordelijkheid en daarmee ook het risico van, uiteindelijk, eiseres.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 31-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2014:6506

Zaaknummer: AWB 14-1428

Wetsartikelen: 46b NB-wet 1998, 2.20a Wabo en 2.27 Wabo

RECHTSPRAAK

Schijndel/vergunning

Appellante is geen belanghebbende nu niet aannemelijk is dat zij – naar objectieve maatstaven gemeten – hinder van enige betekenis ondervindt.

Casus

Vergunning voor het houden van een popfestival. De rechtbank Oost-Brabant heeft het beroep van appellante ongegrond verklaard. In hoger beroep wordt door de exploitante van het popfestival aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat appellante belanghebbende is bij het besluit tot het verlenen van de vergunning.

Rechtsvraag

Is appellante belanghebbende?

Uitspraak

Appellante woont op een afstand van circa 3,2 kilometer van het terrein waar het popfestival wordt gehouden. Afhankelijk van de windrichting kan zij geluid horen dat van dit terrein afkomstig is. Uit waarnemingen is gebleken dat dit geluid niet erg luid was. Daarmee is niet aannemelijk dat appellante – naar objectieve maatstaven gemeten – als gevolg van het popfestival hinder van enige betekenis ondervindt. Mitsdien kan zij niet worden aangemerkt als belanghebbende.

Met vernietiging van de uitspraak van de rechtbank wordt het bij de rechtbank ingestelde beroep van appellante alsnog niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3812

Zaaknummer: 201402260/1/A3

Wetsartikelen: 1:2 Awb en 8:1 Awb

RECHTSPRAAK

Utrecht/BBT

Bij bepalen terugverdientijd van energiebesparende maatregelen mag niet worden geabstraheerd van bedrijfsspecifieke omstandigheden.

Casus

Last onder dwangsom wegens het niet afdekken en afgedekt houden van koelmeubelen in een supermarkt. Volgens verweerder moet deze energiebesparende maatregel als beste beschikbare techniek (BBT) worden aangemerkt en is op brancheniveau de terugverdientijd van deze maatregel vijf jaar of minder. Daarom ziet verweerder geen ruimte om bij de berekening van de terugverdientijd bedrijfsspecifieke omstandigheden mee te wegen.

Eiseres betoogt dat rekening moet worden gehouden met bedrijfsspecifieke omstandigheden, in dit geval de toepassing van het LESS-systeem waardoor de terugverdientijd van de afdekking van de koelmeubelen langer is dan vijf jaar. Met dit LESS-systeem vindt warmteterugwinning plaats uit de restwarmte van de koelmiddelen waardoor een CV-installatie in de supermarkt overbodig is.

Rechtsvraag

Vindt het bepalen van de terugverdientijd van energiebesparende maatregelen plaats op brancheniveau dan wel op het niveau van de inrichting?

Uitspraak

De vraag of een bepaalde techniek of energiebesparende maatregel als BBT is aan te merken, moet worden beantwoord door middel van een branchebenadering. Dit betekent niet dat iedere energiebesparende maatregel die op brancheniveau BBT is in een individueel geval kan worden afgedwongen door toepassing van artikel 2.15, eerste lid, van het Activiteitenbesluit, ongeacht de concrete omstandigheden van het geval. Dit artikel richt zich namelijk niet op de branche, maar op degene die de inrichting drijft.

De vraag of een energiebesparende maatregel een terugverdientijd heeft van vijf jaar of

minder dient voor de toepassing van artikel 2.15 voor de inrichting – en niet voor de branche – te worden bepaald. Toepassing van BBT op brancheniveau garandeert een minimumniveau van milieubeschermdende maatregelen. De rechtbank ziet niet in waarom zou moeten worden aanvaard dat een inrichting die met het treffen van bedrijfsspecifieke maatregelen een hogere milieuwinst boekt dan dit minimumniveau op grond van artikel 2.15 zou moeten worden verplicht tot het treffen van maatregelen met een minder vergaande milieuwinst. Bovendien noopt de tekst van artikel 2.15 noch de Wet milieubeheer tot het abstraheren van bedrijfsspecifieke omstandigheden.

Mitsdien had verweerder niet voorbij mogen gaan aan het standpunt van eiseres dat met het LESS-systeem maatregelen zijn doorgevoerd die een verdergaande energiebesparing opleveren dan op grond van de huidige BBT op brancheniveau kan worden bereikt.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2014:4889

Zaaknummer: AWB 13-2986

Wetsartikelen: 2.15 Activiteitenbesluit